

Mit liv som Isted-løve

FOTO: WIKIPEDIA

Historie. Dagens kronikør har forestillet sig Isted-løvens liv, sådan som den selv må have oplevet det.

Af Johanne Juul Olsen

1862

Hvad sker der, og hvor er jeg? Det spørgsmål har jeg stillet mig selv i nu fire timer. Jeg sidder inde i en slags værksted.

Av, min fod! Jeg kigger ned, en midaldrende mand sidder og hugger i min fod med en lille mejsel. Hans hår er busket, og skægget stritter til alle sider, en ung mand kommer ind i rummet og råber frustreret: »Skynd dem Hr. Bissen! Løven skal være færdig om to uger«. Den gamle mand kigger skævt over til den unge mand og siger »Den skal nok blive færdig! Og skrub nu ud, jeg har travlt«. Den gamle mand sender ham et dødbringende blik. Så ser vi ikke mere til den unge mand det næste par uger.

Dagene går med at kigge ned på Bissen, som hugger med den lille mejsel. Herefter bliver jeg lavet færdig med den flotteste bronzestøbning.

En dag bliver jeg hejst op på en hestekærre. Min første dag udenfor værkstedet. Der er mange heste foran mig, som også traver af sted. Da vi når ud på en stor vej, vipper kærren meget og jeg er flere gange ved at falde af, men mændene behandler mig godt og hjælper mig op igen.

Efter en dags kørsel begynder det at regne, og jeg bliver plaskvåd, jeg fornemmer allerede nu, at det bliver en meget lang og ubehagelig køretur.

Efter fire dage på en kærre ankommer vi til en by. På et lille skilt ser jeg navnet Flensborg. Efter at have betragtet byen i langsom trav, stopper vi pludselig foran en kirkegård. Inde på kirkegården kan jeg se en hvid sokkel, som jeg herefter bliver hejst op på, og der står jeg så.

Et par uger efter kommer der en masse mennesker og jubler. Der er både mænd, kvinder, børn og gamle mennesker. Den aften kommer der tre fulde mennesker og deres lille hund forbi. De synger og drikker, og det værste er deres frygtelige sangstemmer. Lidt senere kommer de op og skændes og slås, som jeg ved ikke hvad. Hvordan kan man tillade sig det nu om dage? En af de unge mænd kigger over på mig med sine beskidte øjne og råber »Hvad glør du på? Kan du ikke andet end at stirre ud i luften?«

At han vover at tale til mig på den måde. Hvad sker der nu, hunden sætter sig ved siden af mig og begynder at tisse. Nu skal jeg stå i den stank de næste par dage.

Om natten tænker jeg tit på alle de døde, som ligger rundt om mig.

Istedløven i Flensborg 8. september 2011.

Hvordan har de mon engang set ud? På en af gravstenene står navnet Johann Wilhelm Kredewahn. Jeg forestiller mig ham som en høj mand med brunt hår, overskæg, buskede øjenbryn og bitte små brune øjne. På gravstenen kan jeg se, at han kun blev 57 år. På en anden sten står navnet Hauptmann Alwin V. Kurtz, og jeg kan se, at han er faldet ved Isted, sikke et sammenbræk.

En dag kommer en mand i hvidt jakkesæt og en kvinde i en blomstret kjole forbi, de lægger et ternet tæppe på græsplænen foran mig og begynder at stille små madvarer på det. Hvad mon de laver? De snakker og snakker. Det er egentlig meget spændende at høre på. De snakker om krig, bøger og universiteter. Flensborg er en rigtig dejlig by, synes jeg.

Berlin 1864

De sidste to år på Flensborg kirkegård har været dejlige, men jeg skal desværre flytte.

Tyskere kom i massevis forbi og snakkede om noget med at »Den tager vi med til Berlin!«. Jeg ved ikke helt, hvad de snakker om, men hvis det er mig, der er emnet, lyder det ikke lovende. Jeg har i hvert fald ikke lyst til at flytte fra Flensborg. Men nu må vi se, det kan jo være, at der er meget dejligt i Berlin.

To uger efter skulle jeg til Berlin og bo. Da de havde sat mig tilrette i Berlin, begyndte jeg at tænke: Hvorfor mon de havde flyttet mig? Lige foran mig står det flotte preussiske kadetakademi. Hver dag ser jeg mange mennesker gå forbi mig, alle taler kun tysk. Men jeg føler mig ikke helt hjemme.

En morgen kommer der en ældre mand forbi og sætter sig på min sokkel, han tager en lille pakke brød op af jakkelommen og begynder at fodre de få duer, der går rundt omkring mig. Duerne strømmer til, de er overalt, på mit hoved, min ryg og min sokkel. Duerne er mit største problem, de sætter sig på mig og

laver de små hvide ulækre klatter. Det er altså ret træls at sidde og have en due siddende ovenpå sig, uden at man kan gøre noget. Dem kom jeg så til at leve med de næste 81 år.

København 1945

Ak, nej! Det kan da ikke passe. Jeg skal flyttes igen, nu må de altså snart beslutte sig, jeg kan jo ikke bare blive flyttet hele tiden. Køreturen var meget lang, meget meget lang.

København er meget anderledes end Berlin. Jeg har udsigt over havnen og det gamle Tøjhusmuseum. Jeg befinder mig godt i København, men duerne er der stadig. Nu er de bare danske.

Mange turister kommer hver dag for at se mig, de tager billeder og studerer mig.

Om sommeren er det for det meste godt vejr, en masse mennesker går forbi mig og spiser is. En dejlig lun sommerdag kommer der en flok kinesere forbi. De er meget flinke

og knipses løs med deres små elektriske kasser.

I løbet af de seneste år er der kommet mange flotte huse her på havnen, blandt andet den flotte opera på den modsatte side af, havnen hvor jeg står.

2010 – hjem til Flensborg

To mænd i shorts kommer forbi og sætter sig på min sokkel. De snakker om forskellige ting blandt andet om dejlige Flensborg. Jeg lytter spændt, og minsandten jeg skal til Flensborg igen!

2011

Nu er jeg så landet i Flensborg igen, pudset og klar.

Indvielsen var fantastisk. Der kom alle slags mennesker, de jublede, og der blev holdt taler. Prins Joachim var der også, han holdt en flot tale. Nu står jeg så her, på Flensborg kirkegård og ser en masse mennesker gå forbi hver dag. Jeg kan kigge på de gamle krigergrave, nyde synet af tusindvis af blomstrende krokus hvert forår. Og så har jeg fra mit enstre øje en smule udsigt over Flensborg by.

Jeg er glad for at være tilbage!

Johanne Juul Olsen går i 6. a på Jørgensbyskolen og er 11 år. Dagens kronik er stil om Isted-løven, en blanding af fiktion og fakta.